

בס"ד ערב ש"ק
פרשת ויקרא - זכור
ח' אדר ב' ה'תשע"ו
גיליון מס' 26 (1427)

זמני הדלקת נרות ומוצאי ש"ק

ר"ת	מוצ"ש	הר"ב	יום
7:07	6:27	5:14	י-ם
7:04	6:29	5:29	ת"א
7:06	6:28	5:20	ד"פ

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטור של רבנו"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוני הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

מה הטעם ב'מחייית עמלק'?

פתיל הדרש

רופא אחד שאל את הרה"ק מבאהוש זי"ע: איך יתכן שהתורה הקדושה שדרכיה דרכי נועם תצוה מצוה של 'מחייית עמלק' - למחות אומה שלימה מתחת פני ד'?

והשיב לו: ראשית, הלא רופא אתה, ומשל למה הדבר דומה, לאיש אחד שרגלו נגועה במחלה העלולה לסכן את כל הגוף, ואף שמבחינך לא נראה שום שינוי, אך אתה בתור רופא כן הבחנת במחלה, וציוית לקטוע תיכף ומיד את כל הרגל כדי שלא תתפשט המחלה בכל הגוף.

איש כפרי גם שיעמוד על ירך בעת ההיא, ידונך - מחמת אי הבנתו - לאכזר הנחפז לקטוע רגלים מכלי שיראה עליהם שום סימן חולי, מה שאין האמת כן, שהרי כל פעולת הרופא באה מרחמיו להצלת חיי אדם זה.

ובן הוא בענין עמלק, כיון שראה הקב"ה שעמלק הוא אבן נגף לכל שלימות הבריא, לכן ציוה להסירו ולבטלו לבל יזיק לזולתו, ואם יש אנשים שאינם מכינים זאת, הרי זה בא מחמת מגמתם ואי הבנתם בדרכי השי"ת.

שנית, שונה הוא האדם משאר בעלי חיים שאינם נצרכים שום תיקון על ידי האדם אחר היוולדם, מה שאין כן האדם שנולד ערל, נצטווה בראשונה על מצוות מילה.

ומפני מה הוא כך? כי תכלית בריאת האדם הוא לצורך גבוה שיעבוד לבוראו ית', ובכדי שיוכשר האדם לעבודת השי"ת צריך לנתח ולתקן את גופו מהחלק המונע שהיא הערלה.

כמו כן הוא בכללות האומות, שהם כדוגמת הגוף הפרטי, שבכדי ששלימות העמים יהיו באופן המתוקן לעבודת השי"ת, ציוה הקב"ה להסיר ולמחוק את עמלק, שהוא הערלה של כל העמים.

זמנים ליום הפורים			
תפלת מעריב:	6:15	תפלת שחרית:	7:00
קריאת המגילה:	6:30	תפלת מנחה:	5:00
"משתה היין":	8:30	עריכת השולחן :	5:20
קבלת קהל אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א:			
בביתו שע"י ביהמ"ד בשעות 11:00-1:00 לפנה"צ			

מקדמונים העמוד

ההבדל בין הוללות לשמחה הוא גדול מאוד. רבים האנשים שמעודם לא טעמו טעמה של שמחה.

בשעה שאדם שמח, הוא רגוע ושלו, וברצונו להישאר במצב הזה, אז הוא חש כי הוא אדם אמיתי, כוחות נפשו מתפקדים היטב והוא בשיא יכולתו.

ישנם כמה פעמים בשנה שחשב"ה מצווה אותנו לשמוח בהם - להיות במצב כזה, כגון בפורים ובשאר ימים טובים. כאשר מתגלה באדם רצונו האמיתי, והוא חש בבירור כי עיקר רצונו לעבוד את ה', הריהו שמח.

והרי כל אחד לבו נוטה אחרי ה' וחפץ לעשות רצונו, וגם אם לא מקיים הכל בפועל, הרי זה מפני הקושי המעשי בלימוד ובתפילה, אבל ודאי שהרצון נתון בו.

וההוכחה לכך היא מה שאנו רואים בפורים כמי ששותה יותר מלימודו ומשתכר מעט, איך בוכה ומגלה את רצונו להיות טוב, ובעז"ה אכן עוד יעשה זאת.

ודאי שגם בזה ישנם רמות שונות - כל אחד לפי דרגתו, אבל לכל אחד מתפרצת משאלתו החבויה "רצוננו לראות את מלכנו"

שבת שלום

בשמיני הפרשה

ריה ניהורח לה' (א, יז)

נאמר בענין "ריה ניהורח" ונאמר בזהמה "ריה ניהורח". לומר כך, אחד המניח ואחד הממעיט, וכללד שיוון את לבו לשמים (כ"ט) יש לומר שההוראה: "ובלבד שיוון את לבו לשמים", אינה אמורה כלפי "הממעיט", אלא כלפי "המרבח", זה שמביא קרבן מתוך עושר. שכן "הממעיט" – העני, מביא את קרבנו בשיכרון לב, וודאי הוא מכון את לבו לשמים...
הרה"ק רבי שמחה בונים מפשיסחא זי"ע

כי כל שאור וכל דבש לא תקמירו ממנו (ב, יא)

הברייתא אומרת: "ולמה אין מערבין בה דבש? מפני שהתורה אמרה, כי כל שאור וכל דבש לא תקמירו". איזו תשובה היא זו, שאין בה שום הסבר ונימוק? אלא יש בזה הוראה חשובה לאדם: אל תתחכם הרבה בנסיון לעמוד על טעמן של המצוות – לפי שכלך האנושי המצומצם. אתה שואל: "ולמה אין מערבין בה דבש?" – פשוט: "מפני שהתורה אמרה". התורה אמרה לא לערב דבש, ודי בכך.
הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוצק זי"ע

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה (ה, א)

סיפר הרב הקדוש רבי יצחק מוורקא זצ"ל, שבימי נעוריו סבל הרבה עגמת נפש מאשתו, שציערה אותו מאוד, אך הוא סבל ושתק. אולם כשראה אחר כך, שגם למשרתים שלו יש צער ועיניו גדול ממנה, לא היה יכול לשית עצות בנפשו, האם לסכול גם זאת ולא להתקוטט עמה, או שמה על צער עצמו הוא יכול למחול ולשתוק, אבל לא על צערם של המשרתים. לבסוף החליט לנסוע לרבו הרב הקדוש ר' דוד מלעלוב זי"ע ולשאלו על כך.

שמע הרבי ר' דוד את דבריו ואמר: מה אתה אומר לי? אמור לעצמך!

לא הבין הרב ר' יצחק את פירוש הדברים עד אשר מצא לאחר זמן שמוכא בשם הבעל שם טוב, שאם אדם פוגם

בבחינת ה"מעשה" נגרם לו צער מהבהמה והעבדים שלו; ואם פוגם ב"דיבור" יש לו צער מאשתו ושאר בני אדם שמצערם אותו בקללותיהם ובדבריהם; ואם פוגם ב"מחשבה" יש לו צער מהבנים. ואם האדם זוכה ומתקן את שלושת הבחינות האלו: מחשבה, דיבור ומעשה, מתהפכים כולם לטובה. ואז הבין את דברי רבו הרה"ק מלעלוב; שהכל תלוי בו בעצמו.

ואמר אחד הצדיקים: זהו שאמר הכתוב: "ונפש כי תחטא, ושמעה קול אלה", – אם האדם חוטא, אז הוא שומע קללות מאשתו ומשאר בני אדם.

סיפורי חסידים
או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר, על אחת מכל אשר יעשה האדם לחטא בהנה (ה, כב)

וכן בסוף הפרשה נאמר "מכל אשר יעשה לאשמה בה". לכאורה מדוע צריך לסיים "לחטא בהנה" וכן "לאשמה בה", הרי כבר נאמר לפני כן שחטא?

אלא, אמרו חכמינו ז"ל (שבת קח): שדרכו של היצר הרע הוא שהיום אומר לאדם עשה כך, ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו וכו'. ולפי זה, בתחילה מחטיאו בממון כי יודע היצר הרע שבזה קל לפתותו, כי תאוות הממון גוברת מאוד באדם, והרבה היתרים עושה לו האדם בזה, וכיון שמתחיל היצר הרע לפתותו בממון, שוב אחר כך מושך אותו לידי שבועת שווא ולכמה עבירות נוספות, ואם כן מה שמחטיאו בממון תחילה זה כדי להביאו לשאר עבירות.

וזה שנאמר בפסוק "או מצא אבידה וכחש בה או נשבע... אשר יעשה האדם לחטא בהנה" – שכל פיתוייו בעניני ממון הוא כדי להחטיאו ב"הנה" – שיעשה את שאר העבירות השונות.

וזה גם מה שאמר בסוף הפרשה "מכל אשר יעשה האדם לאשמה בה" – שמה שעושה את העבירה הראשונה, היא רק כדי "לאשמה בה" – שיכבא לעשות את שאר העבירות...
אמרי שפר – להנאון מהרש"ק זצוק"ל

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים וטעמים
בענין מחצית השקל

דרך ההלכה

יש אומרים שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן, זכר למחצית השקל שהיו נותנים באדר (ש"ע תרצ"א). בזמן שבית המקדש היה קיים היו נותנים מחצית השקל, והיו קונים בממון זה קרבנות שהיו מקריבים מר"ח ניסן.

הטעם שנבקע שהתשלום הוא חצי שקל ולא שקל שלם: לפי שמחצית השקל באה לכפר על עוון העגל שהיו ישראל מתעסקים עימו חצי יום. אמר להם הקב"ה, חצי יום אכלתם משלי וחיייתם עובדים עבודה זרה, תחזירו לי, אמרו חז"ל, כיון שעבדו חצי יום, יתנו חצי שקל (ירושלמי שקלים פרק ב הלכה ג).

זמן הנתינה: בתענית אסתר, והטעם: כדי להסמיך לפורים. טעם אחר: כדי לקיים מצוות נתינה כרוך עם, וי"ג הוא זמן שרוב הציבור מתאסף לבית הכנסת כדי לשמוע מגילה (טעמי המנהגים תתעא).

שעת הנתינה: לפני מנחה (משנ"ב תרצ"ד סי"ד, ה, לוח א"י), והטעם: כדי שתהיה צדקה עם תענית לכפרה (כה"ח תרצ"ד כה). ויש שנהגו לתת אחר מנחה (סידור יעב"ץ, לוח א"י, וכן מנהג ההת"ס).

וגם בכרכים המוקפים נותנים ב"ג (לוח א"י) ואף כשהל פורים במוצ"ש, כדי שתהיה צדקה עם תענית לכפרה (כה"ח שם). ויש שנהגו לתת בליל פורים, יש שכתבו לתת קודם קריאת המגילה (קיצור שולחן ערוך קמא ה). והטעם: כדי להסמיך לפורים כמה שאפשר (שו"ת דבר יציב ח"ב רצג). הגר"שז"א נהג לתת את זכר למחצית השקל בליל ט"ו לפני תפילת מעריב (שלמי מועד, הליכות שלמה פורים יח ט), וכן נהג הגרי"א (אשרי האיש פרק מב ב).

יחזר שלא לומר שהכסף שנותן עבור מחצית השקל אלא "זכר למחצית השקל", והטעם: כיון שאסור להקדיש לבית המקדש בזמן שאינו קיים והמקדיש הקדשו קודש ואסור בהנאה אף לצורך צדקה (שו"ת הגאונים סימן מ, על פי מסכת סופרים פרק כ"א הלכה ד). ויש אומרים שאפשר לומר ואין חשש, והטעם: דכיון שדבר ידוע שאין זה לשם כופר אלא לשם צדקה (שו"ת זכר שמחה סימן עו).

פעם בסעודת ליל שבת קודש ישב הגה"ה רבי שלמה קאליש זצ"ל אצל שולחנו הטחור של כ"ק מרן אדמו"ר רבי חנוך העניך מסוכטשוב זצ"ל בבית וגן. בתוך הדברים פנה האדמו"ר אל רבי שלמה ואמר "זכור לי שהיו אומרים בסוכטשוב שה"אבני נזר" זה"ה אמר שהעולם טועים לחשוב שאפשר לפעול ישועות על פי קבלה ובאמת אפשר לפעול ישועות על פי נגלה, האם אתה יודע משהו בענין זה". הייך רבי שלמה חיוך רחב ואמר: "בידיי הוה עובדא, פעם אחת נכנסתי אל ה"אבני נזר" עם מורי חמי בעל ה"חלקת יואב" זה"ה, פנה ה"אבני נזר" אל מו"ח ה"חלקת יואב" ואמר לו: צריך אתה כבר להתחיל לקבל פתקאות – כלומר להיות אדמו"ר. הודיעו ה"חלקת יואב" ואמר: "רבי, איך אוכל לעשות זאת ומה אעשה אם יבוא אלי יהודי ויבקש שאפעל שיהיה לו בן זכר, הרי כדי להיות רבי צריך לדעת זאת". נענה ה"אבני נזר" ואמר: "איי, וכי אינך יודע ביבמות?" אמר ה"חלקת יואב": האם כוונת הרבי לפירוש ה"ר"ח? השיב ה"אבני נזר": אם כך, הרי אתה יודע! (העיר הרב שבתי רפפורט שליט"א נכד בעל "שם משמאל" זצוק"ל, שאולי הכוונה לתוס' יבמות ס"ה, ד"ה שבינו לבניה, שכתב בתוך הדברים: "או כמו שפירש ר"ח שיעשו סעודה ויתפייסו", ודפח"ה, ומצאתי סמך לדבר באביר הרועים ח"ב אות רל"ח עיי"ש) והוסיף ה"אבני נזר" לומר: "העולם חושבים שאפשר לפעול ישועות רק על פי נסתר ואני אומר שהכל אפשר גם על פי נגלה, ויודע אני למשל נמוקי יוסף במסכת בבא קמא שאפשר לפקוד בו עקרות". סתם ולא פירש. מיד כשיצאנו מן הקודש פנימה לא התעצל מו"ח וישב ללמוד את כל הנמוקי יוסף על בבא קמא ולא מצא את מקומו איה, אבל את ה"ר"ח ביבמות הוא כן ידע" עכ"ל (עיין היטב אביר הרועים עמוד ל"ו אות נ"ה). ונעין בבני יששכר מאמרי חודש סיון סוף מאמר ו' שנמסרו י"ג מדות שהתורה נדרשת בהם בתורה שבעל פה, כדי לעורר על ידן י"ג מדות של רחמים, אפשר על ידי "קל וחומר" וכמו שאמר המגיד ממעוררש וזה"ה שמשוה רבינו ע"ה התפלל על מרים "אל נא רפא וגו'" שרצה לעורר מדת רחמים של א-ל, ואמר לו הקב"ה "ואביה ירוק ירק" וגו' שמשוה למדו ק"ו – כלומר רמז לו שיעורר רחמים על ידי ק"ו, הרי שפעל בנגלה).

משימות הרב ישראל האזה שליט"א שהיה נוכח בשעת מעשה ושמעו השיח הנ"ל מפיהם

המלכות, ודברי התשבחות שלהם באים ושורים בחיק המלך. אז מצוה המלך לכתוב כל אלו הדברים.

ובספרא כתיבו כל וכו'; ובספר כתובים כל אלו בני היכלו הקמים בלילה, וחוט של חסד נמשך עליהם ביום, שמחוט של חסד ההוא מתעטר האדם בעטרה של המלך – שה"ס ג"ר, ומתיראים ממנו עליונים ותחתונים, הוא נכנס בכל שערי המלך, ואין מי שימחה בידו. ואפילו בזמן שבעלי הדין עומדים לדון העולם, אינם דנים עליו דין, משום שהוא נרשם ברשימת המלך, שנודע שהוא מהיכל המלך, ומשום זה אינם דנים עליו דין. אשרי חלקם של הצדיקים העוסקים בתורה, וכל שכן בזמן שהקב"ה משתוקק לדברי תורה – דהיינו בחצות לילה.

ת"ח רזא דמלא וכו'; בוא וראה: סוד הדבר הוא, שאין כנסת ישראל עומדת לפני המלך – ז"א, אלא בתורה. וכל זמן שישאל שבארץ עוסקים בתורה, כנסת ישראל שורה עמהם, כשנתבטלו מדברי תורה אין כנסת ישראל יכולה להמצא עמהם אפילו שעה אחת. משום זה בשעה שכנסת ישראל מתעוררת אל המלך בתורה של התחתונים, מתחזק כחה, והמלך הקדוש שמה לקבל אותה.

וכל זמנא וכו'; וכל זמן שכנסת ישראל באה לפני המלך, והתורה אינה נמצאת עמה, כביכול, תש כחה. אי לאו המחלישים כח של מעלה. משום זה, אשרי הם מי שעוסקים בתורה, וכל שכן בשעה ההוא שצריכים להשתתף עם כנסת ישראל, דהיינו בחצות לילה, (כנ"ל לך דף נג ד"ה פירוש) אז הקב"ה קורא עליו "ויאמר לי עבדי אתה אשר כך אתפאר" (ישעי' מט).

פירוש המלך פרשת ויקרא סעיפים שס"ח-שע"ד

תא חזי בשעתא וכו'; בוא וראה: בשעה שהחשיך הלילה, הפתחים של העליונים והתחתונים נמצאים סתומים. וכל אלו הרחוקים - דהיינו החיצונים, מתעוררים והולכים משוטטים כל העולם ומחזירים על גופי בני אדם ומסבבים מקומותיהם ומטותיהם, ורואים צורת המלך הקדוש, השומר אותם, ומפחדים להזיק, כי האנשים מתחזקים במטותיהם בדברי השם הקדוש, ונשמרים. ונשמות בני אדם עולות כל אחת ואחת כראוי לה. וכבר העמידהו. אשרי חלקם של הצדיקים שנשמות עולה למעלה בעת שנתם, ואין מתעכבות במקום שאינו צריך.

כד אתפלג ליליא וכו'; כשנחלק הלילה, כרוז עומד ומכריז, ופותחים הפתחים. אז מתעורר רוח אחד של צד צפון – שהוא הארת חכמה שבקו השמאל, ומכה בכנורו של דוד – שהוא המלכות, ומנגן מאליו, ומשבחת את המלך – ז"א. והקב"ה משתעשע עם הצדיקים בגן העדן.

זכאה חולקיה מאן וכו'; אשרי חלקו מי שמקיץ משנתו בזמן ההוא ומשתדל בתורה, נקרא חבירו של הקב"ה וכנסת ישראל. ולא עוד, אלא שאלו נקראים אחים ורעים אליו, שכתוב "למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך" (תהלים קכב). ונקראים חברים עם מלאכים עליונים ומחנות עליונים, שכתוב "חברים מקשיבים לקולך" (שיר השירים ח).

כד אתי יממא וכו'; כשבא היום כרוז עומד ומכריז, והפתחים של צד דרום נפתחים, ומתעוררים הכוכבים והמזלות, ופתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות מן החברים שקמו בלילה. אז כנסת ישראל לוקחת אלו דברי התשבחות, ועולה אל המלך – שהוא ז"א. וכל אלו החברים שקמו בלילה, אחוזים בכנפיה של

ובו חמישים אלף פיאסטר, החל לספור את הכסף וחשב תוך כדי כך, שהנה למחרת היום יוכל סכום זה והיה פי שניים. כשגמר לספור החזיר את השקיק לקופה, נעל אותה ושם את המפתח למראשותיו.

לפתע נתגלו לעיניו שלשה זקנים. "תן לנו ברגע זה חמישים אלף פיאסטר, אם חייך יקרים לך!" - אמרו לו השלשה בקול מאויים. כשהוא רועד מאימת המות שנפלה עליו, נתן להם הפחה את השקיק, שחיל את הסכום הנדרש והשלשה נעלמו כלא היו.

כשהוא מכוסה זעה קרה, התעורר הפחה וידיו גיששו כדי לראות, אם המפתח במקומו. משמציא את המפתח, נרגע וחשב כי לא היה זה, אלא חלום והרי חלומות שוא ידברון. הוא נרגע ונרדם שנית. כאשר התעורר בבקר, נשכח ממנו חלום הבלחות כליל.

אולם הפחה לא שכח, כי זהו היום לו הוא מייחל ואשר בו הוא צריך לקבל מהיהודים חמישים אלף פיאסטר. בלילה ההוא נדדה השינה לא רק מעיני הפחה. גם יהודי העיר לא ישנו בלילה הזה. הם נאספו בבית הכנסת, אמרו פליחות והתפללו, כדי להעביר את רוע הגזירה.

ההמשך יבוא בס'ד בשבוע הבא

תקציר: 'משולחים' מירושלים ביקשו מראשי הקהילה בחברון חמישה אלפים פיאסטר דיוקא, עבור פדיון שבויים, ומאחר ולא נענו חזרו ריקם. מיד לאחר מכן גזר הפחה שיביאו אליו היהודים חמישים אלף פיאסטר.

עתה הבינו ראשי הקהילה, שהשם מעניש אותם מידה כנגד מידה. על כי לא רצו להשתתף במצוות פדיון שבויים, חייבים הם עתה לשלם סכום גדול פי עשר למושל שונא היהודים, או שהם בעצמם ימכרו לעבדים ומי יודע, אם ימצא מי שיהיה מוכן לפדותם.

רבני חברון גזרו מיד תענית וקראו לצאן מרעיתם לחזור בתשובה שלימה, אולי ירחם השם וישיעם בעת צרה. בינתיים התקרב יום הפירעון שקבע הפחה וכל פתרון לא נראה באופק. היהודים שפכו דמעות בתפילותיהם וביום הפירעון החליטו לשלוח "פדיון" לאבות, אברהם, יצחק ויעקב, הקבורים במערת המכפלה, הם בקשו מאבות האומה לעורר רחמים לפני השם, שיחוס על בניהם ויעזור להם להחליץ מצרה.

בקדושה ובטהרה כתבו הרבנים את תחינתם על קלף. אולם מיד התעוררה בעיה, כיצד להעביר זאת למערת המכפלה, שהיתה נתונה באותם ימים בידים זרות וליהודים לא היתה גישה אליה. המוסלמים בנו על המערה מסגד ואסרו על היהודים לבוא בקרבת המקום, בו קבורים האבות. רק מדרגות אחדות הרשו ליהודים לעלות והם יכלו להתפלל מרחוק. גם תמורת "זכות" זו, היו חייבים לשלש מטבע לדי השומר הערבי.

העצה היחידה שנראתה באופק היתה לשחד את השומר הערבי, כדי שיסכים להמיל את פתק "הפדיון" אל תוך המערה. הכניסה למערה היתה סגורה ונעולה ואפילו השומר עצמו לא יכול היה לרדת לשם. פרנסי הקהילה ידעו זאת, אולם הם ידעו גם כן, שקיים שם חלון קטן, אשר דרכו אפשר לשלש את ה"פדיון" לתוך המערה. ואכן תמורת סכום נאות, הסכים השומר להמיל את הפתק למערה והוא נשבע לעשות זאת תיכף ומיד.

בלילה ההוא נדדה שנת הפחה. מחשבותיו היו נתונות לכסף הרב, שהוא יקבל למחרת היום, הוא יום פרעון ה"מס" שהמיל על היהודים באופן שרירותי.

השליט רודף הכצעקתה החזיק את כספו בקופה של ברזל בחדר משכבו. כאשר נדדה שנתו נזהג היה להוציא מהקופה אחת השקיות, שהיו מלאות כסף ולספור את מטבעות הזהב. כך עשה גם בלילה זה: הוא הוציא שקיק

ברכות מזל - טוב

לידידינו היקרים והחשובים

הרה"ח משה יוסף ברזל ומשפחתו שלים"א

ולמשפחת אמול שיח'י

לרגל הולדת הנכדה שתח'י

הרה"ח אליעזר ברזל ומשפחתו הי"ו

לרגל שמחת הולדת הבת שתח'י

...

הרה"ח משה לבין ומשפחתו הי"ו

ובנו החתן הרה"ח ישעיהו שיח'י

לרגל שמחת הנישואין בשמח"צ

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים: שיוזכו לרווח מהם ומכל צאצאיהם רוב נחת דקדושה

המברכים

מערכת העלון מחפלי ילומי בית המדרש הנהלת המוסדות

שביל לנוער

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רשי

(בצורת מבחן אמריקאי)

א. אם נפל לאדם כסף מהכיס, ועני מצא ונחנה מזה, האם זוכה המאבד לברכת ה'?

א. כן. ב. לא. ג. מחלוקת. ד. לא מובא ברשי.

ב. "וזה כי יחטא ואשם" מה פירושו?

א. שהעמידוהו לדון. ב. כשיכיר בעצמו לשוב בתשובה ולהתעורר. ג. שהאשימוהו עדים. ד. כל התשובות נכונות.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" פימן ליה

ג. האם מותר לשתות תה אצל גוי?

א. שומר נפשו ירחק מזה. ב. אסור. ג. יש מתירין דרך ארעי ולא בקביעות. ד. תשובות א, ג, נכונות.

ד. פת שעשויה מקטניות, האם נאסר משום "פת ערב"?

א. שומר נפשו ירחק מזה. ב. אסור. ג. יש מתירין דרך ארעי ולא בקביעות. ד. מותר.

...

התשובות לשאלות שהופיעו בעלון הקודם:

א. תשובה ד. ב. תשובה ג. ג. תשובה ג. ד. תשובה ג.

לוח הדף היומי בזוהר עם פירוש המלם מחזור ט' (תשע"ו)			
יום	תאריך	זוהר פר'	עמודים
שבת	ט אדר ב	פנחס	קט-קיב
א'	י אדר ב	פנחס	קיג-קמז
ב'	יא אדר ב	פנחס	קמז-קכא
ג'	יב אדר ב	פנחס	קכא-קכד
ד'	יג אדר ב	פנחס	קכד-קכח
ה'	יד אדר ב	פנחס	קכח-קלג
ו'	טו אדר ב	פנחס	קלג-קלז
שבת	טז אדר ב	פנחס	קלז-קמא

